

Klima- og miljødepartementet
Postboks 8013 Dep
0030 OSLO

Oslo, 29.09.2017

Deres ref.:
[Deres ref.]

Vår ref. (bes oppgitt ved svar):
2015/4234

Saksbehandler:
Gunnhild Preus-Olsen

Forslag til revidert kapittel 1 i forurensningsforskriften om forurensning fra oljetanker

Miljødirektoratet har utarbeidet et forslag til revidert forskrift om forurensning fra oljetanker (forurensningsforskriften kapittel 1). Hensikten er å redusere antallet fremtidige lekkasjer, tydeliggjøre regelverket og sørge for en mer helhetlig regulering av oljetanker. I tillegg vil et stort antall oljetanker gå ut av bruk som følge av oljefyrforbudet i 2020. Et av målene med endringene er derfor å gjøre det tydelig hvordan disse tankene skal håndteres, for å unngå lekkasjer og forurensning av grunnen.

Det foreslås at forskriften gjøres gjeldende i hele landet istedenfor at det, som i dag, kreves særskilt fastsettelse i den enkelte kommunen. Forskriftens virkeområde foreslås utvidet til å omfatte alle nedgrave oljetanker og andre oljetanker under 10 m³. Det foreslås bare særlige krav til de oljetankene som er nedgravde. I forslaget stilles det tydeligere krav til hvordan disse tankene skal håndteres når de ikke lenger er i bruk. Videre stilles det krav til tilstandskontroll av alle nedgravde tanker som forblir i bruk eller beholdes i beredskap. Det foreslås at kommunen skal være forurensningsmyndighet for både nedgravde tanker og overgrunnstanker. Kommunens myndighet utvides til også å gjelde ved akutt forurensning, som tidligere bare har ligget hos Kystverket.

Ved at forskriften gjøres gjeldende for alle nedgravde oljetanker, forventes det store reduksjoner i antallet fremtidige lekkasjer fra disse. Våre framskrivninger antyder at det å behandle alle nedgravde oljetanker som ikke lenger er i bruk, vil redusere antallet forventede lekkasjer med mer enn 90 % - fra omkring 88 000 til 8 000 lekkasjehendelser - over de nærmeste 15 årene. Tanker som ikke er i bruk kan fremdeles inneholde betydelige mengder olje. Selv tanker som er «fyrt tomme» kan ventes å inneholde mengder av restolje tilsvarende en tidel av tankens totale volum. Dersom dette lekker ut i grunnen, kan kostbare opprydninger bli nødvendig. Håndtering av tankene vil innledningsvis medføre økte kostnader for tankeiere, men ventes også å gi store nyttevirkninger i form

av unngåtte lekkasjer. Behandling av søknader om unntak vil medføre noe økte administrative kostnader for kommunene. Ved at krav og myndighet tydeliggjøres - både overfor tankansvarlige, bransjeaktører og kommuner - ventes imidlertid økt etterlevelse av forskriften og redusert veiledningsarbeid for både statlige og kommunale myndigheter. Idet en betydelig økning i antallet fremtidige lekkasjehendelser unngås, ventes også forurensningsmyndighetenes arbeid med å følge opp og veilede i slike saker å reduseres betydelig. På sikt forventes derfor arbeidet for kommunen å bli mindre, sammenliknet med om forskriftsbestemmelser og praksis beholdes som i dag.

Forurensning fra tankene som foreslås omfattet i det nye forskriftskapitlet antas å være av mindre til moderat omfang. I prinsippet bør de minste forurensningssakene behandles lokalt, og de største og mest kompliserte forurensningssakene av statlige myndigheter. Vi foreslår derfor at kommunen blir forurensningsmyndighet for alle tanker som omfattes av forskriftsforslaget.

Endringsforslagene er samlet sett vurdert som samfunnsøkonomisk svært lønnsomme.

Vi foreslår at forslaget sendes på høring.

Vi viser til oppdrag fra Klima- og miljødepartementet (KLD) av 20. mai 2015 om å utarbeide et forslag til revidert kapittel 1 i forurensningsforskriften. Vi viser også til vårt brev av 20. juni 2014, der vi blant annet redegjorde for regelverket knyttet til nedgravde oljetanker og oljeforurensning grunn.

Vedlagt denne forsendelsen er forslag til revidert kapittel 1 i forurensningsforskriften med tilhørende konsekvensvurdering. I dette oversendelsesbrevet gjennomgår vi kort utfordringene med dagens regulering og hovedtrekkene i forslaget til ny forskrift, før vi går nærmere inn på begrunnelsen for forslaget. I vedlagte konsekvensvurdering av forskriftsforslaget er problembeskrivelsen gjennomgått i større detalj, og samfunnsøkonomiske vurderinger er synliggjort med særlig vekt på foreslåtte krav for nedgravde oljetanker.

1. Dagens regelverk og behovet for endringer

Dagens regelverk

Det er stilt særskilte krav til oljetanker i forurensningsforskriften kapittel 1 og 18. Kapittel 1 (Tiltak for å motvirke fare for forurensning fra nedgravde oljetanker) gjelder i utgangspunktet for nedgravde oljetanker som er større enn 3,2 m³. Kravene gjelder bare i kommuner som har fastsatt lokal forskrift om dette, jf. § 1-2, og bare for tanker med petroleumsprodukter, med unntak av bensin. Kommunen bestemmer hvor i kommunen kravene skal gjelde og kan gjøre den gjeldende for mindre tanker. Kapittel 18 (Tanklagring av farlige kjemikalier og farlig avfall) setter krav til overgrunnstanker med petroleumsprodukter som er større enn 10 m³, og er knyttet til næringsvirksomhet. Det er ikke gitt spesifikke reguleringer av overgrunnstanker med olje som er mindre enn dette. Tanklagring av spillolje (som klassifiseres som farlig *avfall*) er regulert i avfallsforskriften kapittel 11. Nedgravde dieseltanker på bensinstasjoner og marinaer omfattes av forurensningsforskriften kapittel 1 (ikke bensintanker).

For oljetanker som ikke reguleres av forskriftene nevnt ovenfor, gjelder de generelle bestemmelsene i forurensningsloven, herunder plikten til å unngå forurensning og til å treffe tiltak dersom forurensning oppstår (§ 7). Dette gjelder bl.a. nedgravde oljetanker mindre enn 3,2 m³, nedgravde tanker større enn 3,2 m³ i kommuner som ikke har fastsatt lokal forskrift, overgrunnstanker og kjellertanker med olje opp til 10 m³, bensintanker og tanker for flytende biobrensler.

Myndighetsfordelingen

Ansvar for oppfølging av regelverket for oljetanker er fordelt på flere myndigheter:

- Kommunen er forurensningsmyndighet for nedgravde oljetanker (iht. rundskriv T-5/98)¹. Dette gjelder uavhengig av om kommunen har fastsatt lokal forskrift etter kap. 1 og uavhengig av tankens størrelse. I kommuner som har fastsatt lokal forskrift, innebærer kommunens myndighet å føre tilsyn med og følge opp de konkrete kravene i forurensningsforskriften kapittel 1 for nedgravde oljetanker av en bestemt størrelse². I øvrige kommuner innebærer myndigheten å føre tilsyn med forurensningsforbudet og tiltakplikten i forurensningsloven § 7.
- Fylkesmannen og Miljødirektoratet er myndighet for større overgrunnstanker (over 10 m³) med petroleumsprodukter/olje som er knyttet til næringsvirksomhet, og forurensning fra disse (iht. kapittel 18 i forurensningsforskriften).
- Fylkesmannen er myndighet for tanklagring og forurensning fra spillolje (iht. avfallsforskriften kapittel 11).
- Miljødirektoratet er forurensningsmyndighet for oljetanker som ikke reguleres i ovennevnte forskrifter eller omfattes av kommunens myndighet iht. T-5/98.
- Kommunen har (iht. forurensningsloven § 43) beredskapsansvar for mindre tilfeller av akutt forurensning, inkl. forurensning fra oljetanker.
- Kommunen har ikke myndighet til å følge opp tilfeller av akutt forurensning med pålegg osv. Denne myndigheten ligger hos Kystverket, uavhengig av størrelse på oljetankene og plassering over eller under bakken.

Utfordringer

Behovet for å revidere kapittel 1 i forurensningsforskriften skyldes dels svakheter ved dagens forskriftskapittel, og dels at myndighetsfordelingen rundt forurensning fra ulike typer oljetanker fremstår uoversiktlig og lite hensiktsmessig. I tillegg vil forbudet mot fyring med mineralolje fra 2020 gi store endringer i bruken av dagens oljetanker.³

De viktigste årsakene til at kap. 1 bør revideres, er:

- Dagens forskrift (kap. 1) gjelder bare i kommuner som har fastsatt forskriften. Dette fremgår ikke tydelig av forskriften. Mange kommuner, bransjeaktører og andre legger derfor feilaktig til grunn av forskriften gjelder uansett. Videre fremstår det uklart hvilke regler som gjelder i den enkelte kommune - herunder hvorvidt kap. 1 er gjort gjeldende, om de lokale forskriftene også omfatter nedgravde tanker mindre enn 3,2 m³ og hvordan kommunene praktiserer sin dispensasjonsmyndighet. Dette bidrar trolig til at eksisterende kommunale forskrifter i liten grad blir fulgt.

¹ Rundskriv T-5/98 (Kommunens myndighet og plikter etter forurensningsloven). Miljødirektoratets tolkning av innholdet i dette, vedrørende oljetanker, er gjengitt i brev fra Miljødirektoratet til KLD av 20. juni 2014.

² Tankstørrelse i virkeområdet kan variere fra kommune til kommune. Se kap. 1.1.1 i vedlagt konsekvensvurdering.

³ Vedtatt forbudsforskrift er foreløpig publisert på Regjeringen.no [her](#).

- Tankene blir stadig eldre, og framskrivninger viser at frekvensen av lekkasjetilfeller vil øke betydelig i tiden som kommer.⁴ Dette tilsier at det er behov for et klarere regelverk.
- Det pågår og vil komme store endringer i bruken av oljetankene, bl.a. som følge av stadig mindre omsetning av fyringsolje samt oljefyrforbudet i 2020. En stor andel av tankene vil derfor tas ut av bruk eller eventuelt konverteres til bruk med biobrensler. Forskriften bør tilpasses dette.
- Det er et u hensiktsmessig skille mellom nedgravde bensin- og dieseltanker, f.eks. ved bensinstasjoner.
- Hvem som skal varsles, og eventuelt følge opp, ved forurensning fra tankene som omfattes av kap. 1, fremgår ikke av forskriften. Kommunene er i liten grad klar over sin rolle som forurensningsmyndighet rundt nedgravde oljetanker, og grenseskillet mot akutt forurensning og Kystverkets myndighetsområde oppleves av mange som uklart.
- Det er ikke hensiktsmessig at Miljødirektoratet skal være forurensningsmyndighet ved oljelekkasjer fra øvrige mindre oljetanker.

2. Mål for forskriftsendringen

På bakgrunn av utfordringene vist ovenfor er det behov for å revidere regelverket. Viktige mål for Miljødirektoratets arbeid med å foreslå endringer i forurensningsforskriften kapittel 1 har vært å redusere antall lekkasjer og rydde opp i uklarheter igjennom å:

- Få på plass et regelverk som gjelder for hele landet, og ikke er avhengig av en kommunal forskrift.
- Tydeliggjøre tankeiers ansvar for å gjennomføre forebyggende tiltak mot lekkasjer og gjennomføre eventuelle oppryddingstiltak.
- Tydeliggjøre kommunens rolle som forurensningsmyndighet, og samle denne for oljeforurensning av tilsvarende omfang - uavhengig av om den oppstår fra tanker over eller under bakken.
- Sørge for tydelige krav til nedgravde tanker som tas ut av bruk i forbindelse med oljefyrforbudet i 2020.

3. Generelt om forslaget til endringer i kapittel 1

Vårt forslag innebærer at det stilles ulike krav til oljetanker, ut fra en vurdering av risiko for og mulig omfang av forurensning fra forskjellige typer tanker. Skillet vil hovedsakelig gå på tanker over og under bakken, og består i hovedtrekk av:

1. Virkeområdet for forskriften utvides til å gjelde alle oljetanker som ikke er særskilt regulert i andre forskrifter. Det skilles ikke mellom tanker over og under bakken. Hensikten med dette er å synliggjøre tankeiers ansvar etter forurensningsloven § 7, og å samle forurensningsmyndigheten for alle tanker som ikke regulert i øvrig regelverk hos kommunen. Tanker i virksomheter som har tillatelse etter forurensningsloven § 11 fra Miljødirektoratet eller fylkesmannen foreslås unntatt fra virkeområdet.
2. Nedgravde tanker ved bensinstasjoner og marinaer unntas fra forskriftens virkeområde. Det er knyttet en større risiko for forurensning fra disse tankene, som følge av store tankvolum og hyppig omsetning. Det bør derfor stilles andre krav til for eksempel forebygging av lekkasjer og krav ved nedleggelse, og vurderes hvem som bør være forurensningsmyndighet for disse

⁴ Omtalt under kap. 1.2 i vedlagt konsekvensutredning.

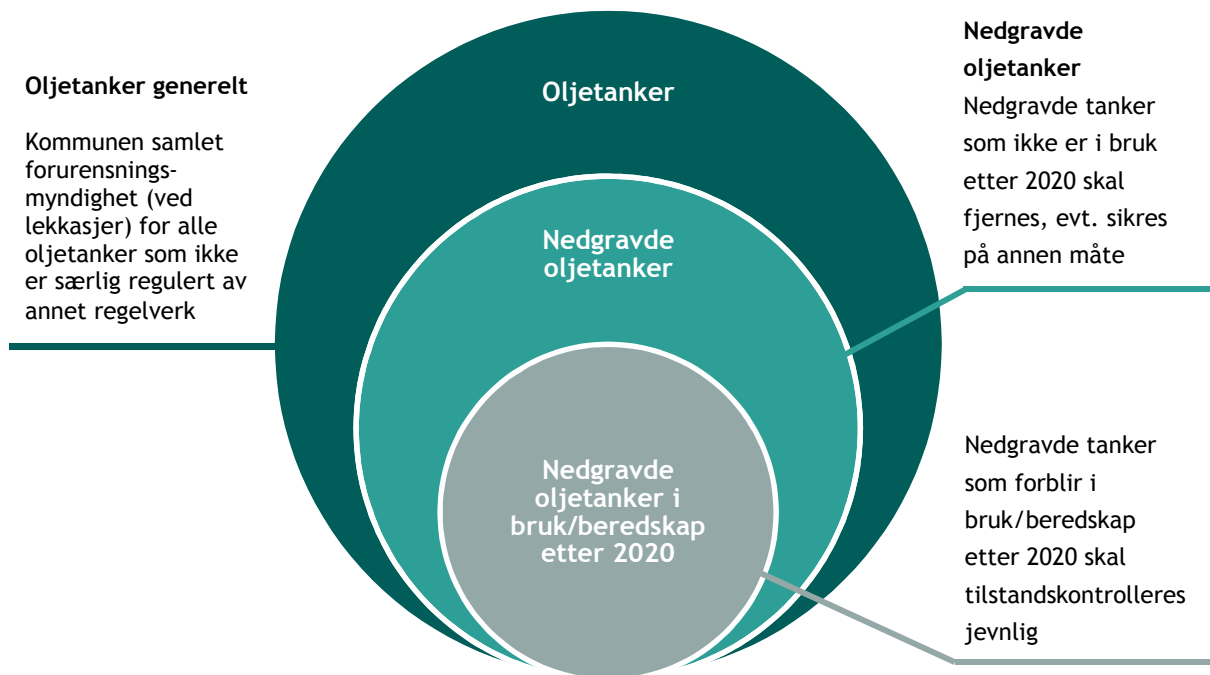
tankene. Bensinstasjoner og marinaer omfattes uansett av de generelle kravene i forurensningsloven § 7, samt av regelverk knyttet til brann- og eksplosjonsfare.

3. Definisjonen av "olje" utvides til å omfatte alle flytende petroleumsprodukter (herunder også bensin)⁵ samt flytende biobrensler (herunder biofyringsolje). Behovet for dette er omtalt under kap. 5 i dette brevet.
4. Nedgravde oljetanker utgjør en større risiko for forurensning enn andre tanktyper som omfattes av forskriftsforslaget, fordi de ikke ligger synlig til. For disse foreslås særskilt kravstilling for å unngå forurensning, og kravene foreslås å skulle gjelde uavhengig av størrelsen på tanken:
 - Tankene skal sikres mot utilsiktet påfylling og lekkasje idet de ikke lengre er i bruk (videreføring av dagens krav).
 - Tanker som tas permanent ut av bruk (ikke brukt på tre år) skal fortrinnsvis graves opp, eventuelt fylles igjen. Det stilles krav til kompetanse hos de som skal utføre arbeidet.
 - Tanker som forblir i bruk eller beholdes som reserve etter oljefyrforbudet i 2020, skal til enhver tid være i akseptabel stand, slik at lekkasjer unngås. Tankenes tilstand skal kontrolleres jevnlig (videreføring av dagens krav). Vi foreslår at dagens detaljerte krav til intervaller og gjennomføring av tilstandskontroll i forskriften flyttes til veiledningstekst. Det stilles krav til kompetanse hos de som gjennomfører kontrollene.
5. Kommunens rolle som forurensningsmyndighet tydeliggjøres. Kommunen gis hjemmel til å fastsette lokale forskrifter om meldeplikt vedrørende opplysninger om nedgravde oljetanker (f.eks. tankenes lokalisering, type og alder, utførte tilstandskontroller, reparasjoner og utskifte, oppgraving, igjenfylling og påvist forurensning) og gebyr for saksbehandling. Dette vil gi kommunen frihet til å innføre de kravene de selv har behov for, og erstatter den ufravikelige plikten kommunen har etter kapittel 1 i dag til å føre register over tanker.
6. Kommunens myndighet utvides slik at de gis myndighet til å gi pålegg osv. også ved tilfeller av akutt forurensning fra oljetanker som omfattes av forskriften. Kommunenes forurensningsmyndighet ved eventuell akutt forurensning vil gjelde parallelt med Kystverkets myndighet. Slik kan Kystverket og kommunen seg imellom avgjøre hvem som følger opp en lekkasje, slik det er mest hensiktsmessig. Vi anbefaler at tankeier får plikt til å varsle brannvesenet ved oppstått forurensning. Dette innebærer en utvidelse av varslingsplikten som gjelder for akutt forurensning, jf. varslingsforskriften⁶. Dette skal sikre at kommunen får kjennskap til alle lekkasjer o.l., og kan følge opp overfor tankeier, uavhengig av om forurensningen er akutt eller ikke.

Oppsummert vil det foreslåtte virkeområdet i hovedsak omfatte oljetanker brukt i forbindelse med oppvarming/fyring, samt øvrige mindre oljetanker brukt for eksempel til privat drivstofflagring eller annen oppbevaring av olje ved annen mindre virksomhet.

⁵ Virkeområdet til dagens kap. 1 omfatter kun petroleumsprodukter med høyere flammepunkt enn 23 °C (i hovedsak fyringsolje, diesel og parafin), idet forskriften ved utforming ble avgrenset mot DSBs tilsvarende forskrift for nedgravde bensintanker. Da det er gjort store endringer i DSBs regelverk, er ikke skillet mellom bensin og øvrige petroleumsprodukter lengre relevant.

⁶ Forskrift 9. juli 1992 om varsling av akutt forurensning eller fare for akutt forurensning.

Figur 1: Forenklet framstilling av foreslått virkeområde i forskriftskapittelet.

4. Kommunen som forurensningsmyndighet

Oljeforurensning av tilsvarende omfang bør samles under en og samme forurensningsmyndighet - uavhengig av om forurensningen stammer fra en nedgravd tank eller en tank plassert over bakkenivå. I prinsippet bør de minste forurensningssakene behandles lokalt, og de største og mest kompliserte forurensningssakene av statlige myndigheter. Forurensning fra tankene som foreslås omfattet i det nye forskriftskapittelet antas å være av mindre til moderat omfang.

Dette tilsier at kommunen bør være forurensningsmyndighet. I tillegg har kommunen flere tilgrensende ansvarsoppgaver som kan ha sammenheng med forurensning fra oljetanker, og som derfor gjør det hensiktsmessig å legge myndighet for slike saker til kommunen:

- Kommunen er allerede myndighet for nedgravde oljetanker og forurensning fra disse
- Kommunen har ansvar for nødvendig beredskap mot mindre tilfeller av akutt forurensning som ikke dekkes av privat beredskap (forurensningsloven § 43, jf. § 40-42)
- Kommunen er tilsynsmyndighet for oljefyrforbudet
- Kommunen er myndighet på andre forurensningsområder, herunder håndtering av forurenset grunn i bygge- og gravesaker (forurensningsforskriften kap. 2) og utslipp av oljeholdig avløpsvann fra enkelte bransjer (forurensningsforskriften kap. 15).

Vi er kjent med at kommunenes kompetanse på forurensning varierer stort. Større kommuner, der det kan forventes å oppstå flere hendelser, ventes imidlertid også å ha mer kompetanse. Vi foreslår at Miljødirektoratet gis myndighet til å bestemme at enkeltsaker i stedet skal behandles av oss selv eller fylkesmannen. Dette vil sikre at saker som av ulike årsaker ikke bør behandles av kommunen, kan løstes. I tillegg foreslår vi å unnta oljetanker i virksomheter med tillatelse fra Miljødirektoratet eller fylkesmannen fra virkeområdet. Dette kan ofte dreie seg om store, nedgravde tanker, og det er etter vår vurdering mest hensiktsmessig at disse håndteres som en del av utslippstillatelsen og

følges opp bl.a. gjennom krav til internkontroll, tiltak ved nedleggelse av virksomhet osv. Dette er også i tråd med den praksisen som tilstrebes for å unngå at flere forurensningsmyndigheter regulerer samme virksomhet.

Når det gjelder virksomheter som er regulert gjennom forskrifter etter forurensningsloven § 9 foreslår vi at disse omfattes av kravene i kapittel 1, men at fylkesmannen blir forurensningsmyndighet for disse og fører tilsyn med kravene.

5. Behovet for spesielle krav til nedgravde tanker

Utover å tydeliggjøre tankeiers generelle ansvar og plikter for å unngå forurensning fra oljetanker, ser vi behov for å stille særlige krav til de nedgravde oljetankene, slik det også gjøres i dag. Vi mener imidlertid at dagens kravstilling bør utvides til også å omfatte nedgravde tanker mindre enn 3,2 m³ fordi:

- Nedgravde tanker utgjør en særlig risiko for forurensning idet de ikke ligger synlig til. Tankene kan eldes og være i dårlig stand uten at det synes. Lekkasje kan videre pågå over lengre tid, samt i større omfang, før forurensningen oppdages.
- Beholdningen av nedgravde tanker forventes i vesentlig grad å kunne bidra til et økende antall lekkasjer i årene framover.⁷ Flesteparten (over 80 %) av de nedgravde tankene anslås å være mindre enn 3,2 m³, og de fleste oljelekkasjene vi gjøres kjent med, kommer fra disse. En stor andel av disse mindre tankene må antas å være i dårlig stand, som følge av høy alder og at de i liten grad har vært ført tilsyn med frem til nå. Det er ofte privatpersoner som er ansvarlig for tankene, og mange er i liten grad kjent med ansvar og risiko knyttet til disse.
- Oljefyrforbudet vil sannsynligvis føre til at en betydelig andel nedgravde tanker mindre enn 3,2 m³ tas ut av bruk i løpet av en kort periode. Det er derfor behov for å stille tydelige krav til hvordan disse tankene skal håndteres.

Slik oljefyrforbudet og unntakene fra dette er utformet, antar vi at tankene som kan være aktuelle for fortsatt bruk i all hovedsak vil være større tanker tilknyttet større bygg og institusjoner. Disse vil omfattes av krav om periodisk tilstandskontroll. De minste tankene vil derimot hovedsakelig kun omfattes av krav om oppgraving (evt. igjenfylling). Unntaket er nedgravde oljetanker som konverteres for videre bruk med biofyringsolje - her vil også mindre tanker omfattes av krav om tilstandskontroll.

Vi mener biofyringsolje og tilsvarende flytende biobrenslar bør tas med i forskriftens virkeområde. Dette dels som følge av at det er knyttet usikkerhet til tilsetningsstoffene i dagens brenslar og bestanddelene til «neste generasjons» biofyringsoljer, og at det kan forventes økt lekkasjerisiko. Dette skyldes hovedsakelig at biofyringsolje kan gi økt korrosjon i ståltanker. Det foreligger mindre dokumentasjon på i hvilken grad ulike typer plasttanker er egnet for å oppbevare biofyringsolje. Dels ønsker vi å unngå smutthull i kravstillingen om at tanker som ikke lenger er i bruk skal sikres mot forurensning.

Vurderingen av kravstilling til nedgravde oljetanker er nærmere redegjort for i kap. 3 i konsekvensutredningen.

⁷ Omtalt i kap. 1.2 i vedlagt konsekvensutredning.

7. Hovedtrekk i konsekvensutredningen

De foreslåtte kravene om håndtering av nedgravde oljetanker som ikke lengre er i bruk, forventes å gi størst konsekvenser.

Kravene som foreslås for tanker ute av bruk forventes å medføre store samfunnsøkonomiske besparelser, i form av unngåtte lekkasjer. Ved å behandle alle nedgravde oljetanker som ikke lengre er i bruk, forventes antallet lekkasjer de nærmeste 15 årene å reduseres med over 90 %, fra omkring 88 000 til 8 000 lekkasjehendelser. Dette er estimert å gi en netto nytte på 6,4 mrd. kroner over perioden. I tillegg vil de ikke-prissatte virkningene - herunder unngåtte lekkasjer som er ventet å oppstå i etterkant av analyseperioden, restforurensning som blir værende etter opprydningstiltak, samt andre ubehageligheter for tank- og boligeiere som rammes av lekkasjer - trekke i retning av høyere netto nytte. Vi vurderer at den ikke-prissatte nytten ved å fjerne tankene helt, veier opp for den noe høyere prissatte kostnaden ved oppgraving - sammenliknet med igjenfylling av tanker. Dette skyldes blant annet at sjansen for å oppdage tidligere lekkasjer og eksisterende forurensning øker, samt at gjenfylte tanker kan måtte fjernes på et senere tidspunkt.

Andelen nedgravde oljetanker som forblir i bruk etter 2020 ventes å være begrenset, men antallet er usikkert. Vi mener et krav om tilstandskontroll av disse tankene vil være viktig - både for å redusere risiko for forurensning fra disse tankene, og for å sikre at kravstillingen knyttet til nedgravde tanker samlet sett gir ønsket effekt. Våre vurderinger tyder på at et krav om tilstandskontroll av alle tanker som ikke tas ut av bruk vil være samfunnsøkonomisk lønnsomt.

De foreslåtte endringene i forskriften trekker i retning av både økte og reduserte administrative kostnader for kommunene. I hovedsak ventes kommunene å få en betydelig økning i søknader om unntak - særlig i årene rundt 2020, som følge av gjennomføringen av oljeforbudet. Samtidig ventes arbeidet med å veilede i forskriftskravene å bli enklere i samme periode fordi regelverket blir tydeligere. Videre vil belastningen på kommunene reduseres ved at et stort antall av de fremtidige lekkasjehendelsene forhindres i årene som kommer. På sikt forventer vi at arbeidet for kommunen vil bli mindre, sammenliknet med om forskriftsbestemmelser og praksis beholdes som i dag.

Vi foreslår å gi kommunene mulighet til å dekke inn sine kostnader ved bl.a. tilsyn og søknadsbehandling gjennom gebyrer. Øvrig oppfølging av forskriftsbestemmelsene gjøres i stor grad opp til kommunene selv, slik at de kan legge inn ressursene der de ser høyest nytteverdi. Dette gjelder blant annet registerføring av nedgravde oljetanker samt eventuell samordning med tilsyn etter oljefyrforbudet.

8. Øvrig

Behov for nytt veiledningsmateriale

Dersom denne forskriftsendringen gjøres gjeldende vil vi utarbeide nytt veiledningsmateriale til kommunene og tankeiere m.fl., for å bidra til at det arbeides effektivt. Veiledningsmaterialet bør omtale:

- Viktige hensyn ved kommunens vurdering av om det skal tillates igjenfylling i stedet for å kreve oppgraving av nedgravde tanker.
- Når tilstandskontroller for ulike tanktyper bør gjennomføres og på hvilken måte. Henvisning til tilgrensende regelverk (herunder arbeidstilsynet, DSB, avfallsregelverket m.m.).
- Hvordan kommunene kan gå fram for å følge opp lekkasjetilfeller.

- Hvordan kommunene kan samordne arbeidet med oljetanker med andre oppgaver, f.eks. kartlegging av nedgravde oljetanker i forbindelse med branntilsyn eller tilsyn med oljefyrforbudet

Håndtering av tanker ved bensinstasjoner og marinaer

Som omtalt i punkt 3, foreslår vi at oljetanker ved bensinstasjoner og marinaer unntas fra forskriftens virkeområde. Dette fordi de skiller seg fra øvrige tanker bl.a. på grunn av store tankvolum og høy omsetning.

Miljødirektoratet er i dag forurensningsmyndighet for disse anleggene. Som følge av at det er mange anlegg, og at bruken av diesel og bensin avtar, antar vi at det vil være mange tanker som tas ut av bruk i årene som kommer. Vi mener derfor at det bør gjøres en ny vurdering av hvordan disse anleggene bør reguleres, og hvem som bør være forurensningsmyndighet. Både selv bærende forskriftskrav og delegering av myndighet til å stille krav i enkelttillatelser kan være aktuelt.

9. Anbefaling

Vi anbefaler at Klima- og miljødepartementet gir Miljødirektoratet i oppdrag å sende vedlagte forslag til endringsforskrift på høring.

Hilsen
Miljødirektoratet

Dette dokumentet er elektronisk godkjent

Ellen Hambro
direktør

Marit Kjeldby
avdelingsdirektør

Vedlegg:

1. Forslag til endringer i forurensningsforskriften kapittel 1
2. Konsekvensutredning